

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MAXIMUM RIDE

EXPERIMENTAL ANGEL

JAMES PATTERSON

41

Doctorița Martinez părea sincer afectată.

— Max, ești sigură că nu te pot ajuta în vreun fel sau altul?

Am clătinat din cap, nervoasă pe mine însămi, pe ea, pentru că adusesese toate astea în discuție.

— Nee. Oricum, s-a terminat. E gata. Dar... trebuie să plec de aici. Mă așteaptă niște prieteni. E foarte important.

— Cum ajungi la ei? Pot să te duc cu mașina?

— Nu, am răspuns, încruntându-mă și frecându-mă la umărul rănit. Trebuie să... hmm... să zbor până acolo. Dar nu cred că pot să zbor încă.

Doctorița Martinez își încreți fruntea, căzută pe gânduri.

— Va fi periculos pentru tine, dacă-ți zgândări rana înainte să fie vindecată. Nu-mi pot da seama cât e de gravă, dar aş putea să-ți spun mai mult dacă facem o radiografie.

M-am uitat la ea cu un aer serios.

— Ai ochi cu raze X?

Râse, luată prin surprindere, și nici eu nu m-am putut stăpâni să nu rânjesc.

Doamne, Ella a avut parte de ea *tot timpul*. O mamă adevărată.

— Nu. Nu toți dintre noi avem puteri supraomenești, a spus ea tachinându-mă. Însă unii dintre noi avem acces la aparate cu raze X.

Doctorița Martinez împărțea cabinetul veterinar cu un alt doctor. Astăzi era ziua ei liberă, dar era sigură că nimeni n-ar fi văzut ceva ciudat în faptul că ne arătam pe acolo. Mi-a dat să îmbrac o pelerină, dar încă-mi era desul de teamă să văd alți oameni atât de aproape.

— Bună, băieți, a zis doctorița Martinez în timp ce intra în cabinet. Ea este o prietenă de-a Ellei. Scrie un referat despre activitatea de veterinar și i-am spus că-i fac o scurtă prezentare.

Cei trei oameni din spatele recepției zâmbiră și dădură din cap, ca și cum ar fi crezut tot. Poate că așa și era. De unde să știu?

La două secunde după ce-am intrat, am încremenit în prag, simțind cum îmi fuge tot sângele din obraji și cum mă năpădește un val de teroare.

Acolo era un bărbat.

Într-un halat alb.

Doctorița Martinez a aruncat o privire înapoi.

— Max?

M-am holbat la ea fără un cuvânt. M-a luat de braț cu blândețe și m-a condus de acolo într-o cameră de consultații.

— Da, aici este locul unde-i consultăm pe pacienți, a explicat ea voioasă, în vreme ce închidea ușa după noi.

Apoi s-a întors spre mine și a rostit în șoaptă:

— Max, ce s-a întâmplat? Care-i problema?

M-am sforțat să inspir adânc și încet, de câteva ori, să-mi descleștez pumnii de pe coapse.

— E mirosul, am șoptit stânjenită. Mirosul chimic, de laborator. Tipul cu halat alb. Trebuie să ies imediat de aici, bine? N-am putea pleca acum, adică foarte repede?

M-am uitat spre o ieșire, un geam.

Ea mă freca ușor cu mâna pe spate.

— Pot să-ți promit că ești în siguranță aici. Ești în stare să stai doar atât cât să-ți fac o radiografie rapidă și apoi plecăm?

Am încercat să înghit, dar aveam gura uscată. Inima-mi bătea atât de tare, încât îmi șuierau urechile.

— Te rog, Max.

Am încercat să dau din cap. Doctorița Martinez a verificat dacă nu purtam bijuterii — de parcă aș fi avut vreodată așa ceva — apoi m-a așezat cu grijă pe o masă. O mașinărie a trecut pe deasupra mea. Mă simțeam ca și cum nervii erau pe cale să-mi cedeze.

A ieși din încăpere, am auzit un *bâzâit* ușor și s-a terminat.

Două minute mai târziu, mi-a arătat o imagine mare, întunecată, cu oasele mele de la umăr, braț și o parte a aripii, dezvăluită într-un alb de diferite intensități. A aplicat-o pe o cutie de sticlă de pe perete și a aprins lumina. Imaginea a ieși strălucitoare în evidență.

— Uite, mi-a explicat ea, urmărind cu degetul conturul omoplatului meu. Acest os n-are nimic. Doar mușchii sunt afectați, poți vedea țesuturile rupte, aici și aici.

Am dat din cap.

— Iar oasele aripii tale, a rostit ea coborându-și glasul fără să-și dea seama, toate par să fie în regulă. Ceea ce-i

bine. Din nefericire, leziunile musculare au, de obicei, nevoie de mai mult timp pentru a se vindeca decât oasele. Cu toate acestea, trebuie să spun că ai o viteză de regenerare ciudat de rapidă.

S-a încruntat spre radiografie, ciocnind cu degetul.

— Oasele tale sunt atât de fine și de ușoare, a murmurat ea, ca și cum ar fi vorbit de una singură. Sunt minunate. Și apoi... hmm. Ce-i asta?

Arăta spre un pătrat alb strălucitor, cu o lățime de vreun centimetru douăzeci, care se afla exact în mijlocul antebrațului meu.

— Asta nu-i bijuterie, nu?

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— E fermoarul pelerinei?

— Nu, mi-am dat-o jos.

Doctorița Martinez s-a aplecat mai aproape de imagine, cu ochii mijiți.

— Este un... arată ca un...

Vocea i s-a stins.

— Poftim? am zis, speriată de expresia de pe fața ei.

— Este un microcip, a spus ea cu ezitări. Noi le punem ceva asemănător animalelor, pentru a le identifica în cazul că se pierd. Al tău arată ca... ca unul dintre cele pe care le folosim pentru animalele de companie scumpe, câinii de spectacol, așa ceva. Au un sistem de urmărire, pentru cazul când sunt furați. Pot fi urmăriți, oriunde s-ar afla.

42

Imaginea groazei, întipărită pe fața mea, după ce realizasem ce însemna asta, a alarmat-o pe doctorița Martinez.

— Nu spun că asta și este, a adăugat ea repede, așa pare doar.

— Scoate-l, am zis cu glas răgușit.

Mi-am ridicat brațul și mi-am suflecat mâneca.

— Te rog, scoate-mi-l chiar acum.

S-a uitat din nou spre radiografie, studiind-o câteva minute, în vreme ce încercam să-mi țin nervii sub control.

— Îmi pare rău, Max, a rostit ea în cele din urmă. Nu cred că poate fi îndepărtat pe cale chirurgicală. Pare să fi fost implantat cu multă vreme în urmă, când brațul ți-era mult mai mic. Acum, mușchii și nervii, vasele de sânge au crescut în jurul lui, astfel încât dacă aș încerca să-l scot, s-ar putea să nu-ți mai poți folosi mâna.

Ai putea crede că m-am obișnuit deja cu coșmarul în plină desfășurare care era viața mea, însă am fost jalnic de surprinsă că demonii aceia de la Școală puteau continua să facă prăpăd în viața mea, de la asemenea distanță, după atâta vreme.

Dar de ce eram surprinsă? m-am întrebat cu amărăciune. Au făcut-o și acum două zile, când au răpit-o pe Angel. Imaginea ei mi-a venit brusc în minte, fețișoara ei dulce zâmbind spre mine, radiind de dragoste. Am înghițit cu noduri și-am inspirat adânc.

Chiar atunci, am auzit niște voci în camera de așteptare, voci bărbătești, catifelate și încântătoare, punând întrebări.

Am încremenit din nou, oferind o imitație a posturii de căprioară prinsă în lumina farurilor.

Doctorița Martinez m-a privit și a ascultat vocile.

— Sunt sigură că nu-i nimic, Max, a spus ea calmă. Dar ce-ar fi să intri aici un minut?

Pe hol exista o ușă mică, ce dădea în magazia lor de medicamente. Mai multe halate albe, lungi, atârnav înăuntru, iar eu m-am strecurat în spatele lor, lipindu-mă de perete.

Și da, am priceput ironia, mulțumesc.

Doctorița Martinez a stins lumina și a închis ușa. După nici douăzeci de secunde, am auzit vocile în cabinetul de consultații, de unde tocmai plecasem.

— Ce se întâmplă aici? a spus doctorița Martinez cu o voce aspră, părând scandalizată. Acesta-i un cabinet medical!

— Scuze, doamnă, a rostit un glas, părând numai lapte și miere.

Inima a început să mi se zbată în piept.

— *Doamnă doctor!* s-a răstit ea.

— Scuze, doamnă doctor, s-a auzit o altă voce.

Era mieroasă, calmă, împăciuitoare.

— Iertați-ne că vă întrerupem. Nu trebuie să vă faceți niciun fel de probleme. Cooperăm cu poliția locală.

— Ne interesează orice aspect neobișnuit, a rostit prima voce. E doar o precauțiune. Mă tem că nu vă pot spune mai mult de-atât.

Asta sugera că erau chestiuni ultrascrete de-ale guvernului. Poate chiar eram.

Tăcere. Oare se lăsa doctorița Martinez cucerită de aceste glasuri? N-ar fi pentru prima dată. Oh, Doamne...

Brusc, mi-am amintit de radiografia mea, rămasă pe sticla luminată și mi-am dus mâna la gură. Mi s-a strâns stomacul. În minutul următor s-ar putea să lupt pentru viața mea. Era prea întuneric ca să caut ceva ce putea servi ca armă. *Gândește, gândește...*

— Cum adică neobișnuit? a întrebat doctorița Martinez înțepată. Un curcubeu dublu? Benzină mai ieftină de un dolar jumătate? Răcoritoare fără zahăr, cu gust bun?

Nu mi-am putut reprima un rânjel. Era grozavă. Și părea imună la Eliminatori, ceea ce era cu adevărat ciudat.

— Nu, a răspuns cea de-a doua voce, după o clipă. *Oameni* neobișnuți, de exemplu. Străini apăruți prin apropiere. Copii sau adolescenți pe care nu-i cunoașteți, sau care arată ciudat. Sau chiar animale neobișnuite.

— Eu sunt chirurg veterinar, a zis doctorița Martinez cu un glas de gheață. Ca să vă spun drept, de obicei nu mă uit prea mult la stăpânii pacienților mei. N-am văzut niciun străin pe aici. Cât despre *animale* neobișnuite, săptămâna trecută am tratat o vacă al cărei uter era bifurcat. Avea câte-un vițel sănătos de fiecare parte. Vă ajută asta?

Tăcere. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu vreodată ținta furiei ei.

— Hm..., a făcut prima voce.

AVENTURĂ, MISTER, SUSPANS

MAXIMUM RIDE

Un blockbuster cu milioane de fani

Serie vândută în peste 16 milioane de exemplare • Tradusă în peste 12 țări • New York Times Bestseller (29 de săptămâni consecutiv pe locul întâi) • Publishers Weekly Bestseller • ALA Quick Pick pentru Tineri • Selectată în ALA/VOYA „Teens’ Top Ten” • Selectată de New York Public Library la categoria „Books for the Teen Age” • Recomandare Book Sense Pick • Recomandată de editorii de la *KLIATT* • Premiul Autorul Anului acordat de Children’s Choice • În 2013, un film realizat de Seaside Entertainment și Universal Pictures

www.maximumride.com

„Puneți-vă centura! Aceasta este o cursă care demarează în forță și în care se accelerează încă și mai mult pe parcurs!”

– *CLEVELAND PLAIN DEALER*

„Cartea săptămânii... Ritm, acțiune, mister și cool!”

– *LONDON TIMES*

„O aventură palpitantă pentru cititorii de toate vârstele!”

– *THE CANADIAN PRESS*

„Acțiune non-stop, ce te face să citești pe nerăsuflăte această carte de la prima până la ultima pagină. Viteză, suspans, nerv!”

– *KIRKUS REVIEWS*

„*Maximum Ride: Experimentul Angel* este ca unul dintre cele mai bune jocuri video sau filme de acțiune, sub forma unei cărți.”

– *CLEVELAND PLAIN DEALER*

RECOMANDAT DE:

BRAYO

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Imaginea copertei: Larry Rostant
Designul copertei: Andreea Apostol

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-447-9

ISBN: 978-973-102-448-6

www.grupulcorint.ro